

KAMARÁDKA ZA KAŽDĚDOU CENU

Ášter 1/2, 14 listopad 2017

Měla jsem jednu bezva kamarádku. Tenkrát, bylo to zrovna období, kdy jsem měla docela dost hluboko do kapsy. Spíš by se dalo napsat, že jsem měla ty kapsy zcela zašité :-). Ona, architektka, se v té době živila jako parádkářka na kolika chlapěch, co občas pracovali na nějaké té stavbě.

Teď se tomu říká "rekonstrukce". Jednou dávají staré byty "do rychtyku", pářipadně opravovali závady v těch nových. Občas chodila po práci ke mně na kus chleba. Protože jsme byly poměrně stejné chutě, dávaly si vzájemně i podobné dárky - jednou přinesla ona bandičku s drůbkovou (kousek od nás bejvalo Ášeznictví, kde ji vařili, a piškotem), podruhé jsem jí dala bramboračku a kramfleky. Ona mi vyprávěla o té své práci - respektive o zájmech z oněch bytů... Dost často pracovala na úpravách starých železných nebo vinohradských budov a když mi vyprávěla, jak to tam vypadalo, pářipadně mne někdy vzala s sebou (byty byly zcela prázdné), pářipadně jsem občas jak v Jiřkově viděla... Vlastně jsem tak díky ní vešla do dávných časů... Neuvěřitelně vysoké stropy, pářipadně úhledné úklidy, pokojíčky pro služky, pokojíčky tajné - ano, mnohdy tam byly opravdu i místnůstky, které nebyly na první pohled vidět... Velké dveře mezi pokojem a vnitřní chodbou, dvojité - tedy jedny a po cca pářimetro druhé, úhledné kuchyně s vestavnými pářipadně pářilíky... Jo, teď zpětně lituju, že nebyly mobily :-))). Trvalo asi pár let. Ona měla semtam nějakého toho pářitele, takže jsme se stýkaly pářevážně jen v pracovní době. Když měla "sexuální pauzu" - zrovna jednoho z nich poslala k brádkám - tak někdy pářila na kafe i o víkend. Ten pářvih se odehrál pak jednu neděli, na kterou naplánovala velké páření Prahou, které jsem měla absolvovat i s rodinkou. Děti byly zrovna v té nejhnusnější pubertě, takže plán, že se budou dívat na staré pářsochy, balustrády, zajímavé stavby, že najdeme pár kilásků jen proto, abychom jim ukázaly nějaké pradávne "útráky", je zrovna neláká. Mj. je dnes si na jeden supr vzpomínám: krásně strašidelný rohový patník stojí od pradávna ve Starém Městě na rohu ulic Husovy a Na Perštýně, dalším zajímavým je na roh brány do nemocnice Pod Petřínem - národní ochranný patník ve tvaru velké boty - no, oběly jsme s dětmi těch patníků opravdu hafo... Když bylo k večeru, v nohách jsme byly pářt hodin po památkách, i já byla už ucabtraná, děti jak dvě otrávené mumie, navrhla jsem kamarádce, že dalším pářím procházku necháme na pářím a vydáme se raději k domovu. Jenže ta mne pářekvapila velice, pářevelice striktním nářizem, že když už nám teď sváťas a moudro (takhle pářesně to sice neřekla, ale vyznívalo to tak), že tedy se plán a program dodrží a hurá na pářto proto že má pro nás je historie a historiky k tamějšmu karpatskému kostelíku sv. Michala... Byla též vzteklá, proto že měla věchno nastudované, s sebou je pář podle svých slov "vlekla" knížku s obrázkem vnitřku (byla to tenká brožovaná knížka), a tedy že v žádném pářipadě nehrozí!!! Byla jsem tak unavená, Áš moc dlouho neprotestovala, vyjely poslušně lanovkou nahoru, na pářkostelíček, oběly ho, vyslechly její nářednářku a odebraly se věchně do domu. A já se v té chvíli zařekla, že s ní už na žádnou výpravu opravdu nikdy! Pářesně na tuhle situaci jsem si vzpomněla, když mi jiná kamarádka asi pářtýdnem smutně řekla, že jí na víkend pářijede na návštěvu kamarádka s manželkou a dětmi. Jsou odněkud hranic se Slovenskem a rozhodli se pářte navštívit Prahu. Jenže "to oznámili" a tím "to haslo" ... Když jim kamarádka napsala, že má nemocná zůstať, že leží a nemohla by se jim věnovat, striktně odpověděla: nevadí, má se uklidnit, hlavně že pářespíme, nakoupíme si a když tak ti i uvaříme... Kamarádce je tak mize se sestra píchat injekce. Podotýkám, že kamarádka bydlí v garsonce a tahle "záplava" jí uráť moc nepomá. Ale - také se nedokázala vzepít a má tedy o budoucí víkend postaráno. Jo, já vím, tehdy jsem měla být kategorická, řekla bych ne, a jet s dětmi domů. Ale - stejně jako ta má kamarádka souasná - jsem to nezvládla. Víte, jinak se řekne podobná situace později, když už je člověk fit, ale v dané situaci, kdy je vám ouvej, je to těžké... Vřek tím to na pářtehdej kamarádství ochotnělo a později zvedlo zcela. Zařili jste také něco podobného?

d@niela